

preek 20 zondag 2015

Voor de vijfde keer horen we dat Jezus brood is om te leven.

Duidelijk een verhaal dat veel predikanten gebruiken om de mis of juist de eucharistie te verdedigen. Er is ook een maar (zie inleiding mis sint Theresia)

Een woord en een gebaar dat doorheen de eeuwen veel inspiratie heeft gegeven, maar, helaas, ook veel misverstanden heeft doen ontstaan, zelfs bijna vanaf het allereerste begin, zo zegt de apostel Johannes ons vandaag. Laten wij in deze viering eerlijk en oprecht proberen om Jezus' woorden niet **letterlijk** te nemen, maar om hun diepe symbolische betekenis tot ons te laten doordringen

Er staat niet brood is Jezus om van te leven... Misschien mag ik even naar 1974... ik was nog niet lang studentenvoorzitter aan de Kulak. Een ietwat oudere student, een broeder Salesiaan, die later heel sterke directeur zou worden in twee Don Bosco colleges zei: jullie doen aan Hocus pocus pas. Voor oudere mensen een stukje begrijpbaar. Vanaf het eerste leerjaar moesten kinderen de catechismus leren.

een vraag was: wat is er op het altaar voor de consecratie en iedereen kon van buiten zeggen – zo moesten we het doen - : op het altaar voor de consecratie is er brood en wijn.

Volgende vraag ook voor eerste leerjaar wat is er op het altaar na de consecratie? Na de consecratie is op het altaar het lichaam en bloed van Jezus.

Dat is pocuspocus pas zei de student.

Veel antwoord had ik niet..

Ik voelde aan dat die persoon ergens gelijk had. maar het was nu eenmaal zo. Ik bleef de klassieke woorden spreken. Geleerd sprak men van de transsubstantiatie vertaald uiterlijk bleef het brood, wijn, maar er zat een nieuwe substantie, wezen in. Het was geen brood meer

Men sprak in die tijd ook van hostie. Tussenhaakjes een reactie van eerste communicanten.. ze keken uit in voorbereiding op eerste communie om een hostie te krijgen. Dat moest wel iets bijzonder zijn, want als kind mochten ze dat niet. nu wel een en de meest zijn ontgoocheld over ja over de smaak. Het is niet zo goed

Intussen waren er veel priesters en leerkrachten die een andere betekenis zochten.. men gebruikte het beeld van een geschenk. Het diepste in een geschenk is niet de verpakking, voor een kind wel, ook niet de inhoud maar de intentie maar eigenlijk de relatie tussen geveer en ontvanger. Bij sommige geschenken heel zeker denk aan een zwaar zieke moeder die een ring geeft aan haar dochter.

een mooi theorie, maar de meeste priesters bleven de klassieke woorden gebruiken soms in een lichte variatie

Ik – als ik alleen mis doen, gebruik die woorden niet meer.. Onze mis gaat terug naar de eerste bijeenkomsten van de christenen. Wellicht kort na Jezus dood kwamen zij samen om Jezus gedachtenislevend te houden en elkaar moed in te spreken. Als joden luisterden ze naar teksten uit de bijbel, en deden wellicht min of meer na wat Jezus op zijn laatste levensavond heeft gedaan. Brood nemen en breken... deze keer niet om het in zijn mond te kunnen steken maar om bijna zijn testament uit te spreken. Als ze dat deden wisten ze Jezus aanwezig. Het bekendste verhaal emmausverhaal: ze herkenden hem bij het breken van het brood...

zo zagen zij de diepe betekenis van zijn leven **en** vreselijke dood.

.
Maar er is een tweede reden.. waarom ik die woorden gebruik . namelijk ik formuleer er een opdracht in voor buiten het kerkgebouw .

Laat er allereerst geen misverstand opduiken ik ben in deze kapel graag voorgegaan. En Pieter, die je vanaf volgende week terug zal zien nog meer. Mis is belangrijk.

Maar voor mij is christen zijn meer dan liturgie. Jezus boodschap moet waar gemaakt worden in dagelijks leven. Hoe zinvol het ook is, om te bidden voor zieke voor mensen die het moeilijk hebben

we moeten er bewust van komen, maar de waarheid moet gedaan worden. Al is het vreselijk moeilijk. denk aan het grote probleem van de vluchtelingen.

Misschien mag ik hier nog een beeld gebruiken. Velen van ons hebben nog in een spiegelpaleis gelopen. Daar zijn spiegels die vergroten en verkleinen. En ik denk dat ik geen deuren in intrap als ik zeg dat ik mijn eigen probleem, of dat van mijn onmiddellijke dierbaren vaak vergroten.. een beetje normaal .. maar de problemen van anderen, zeker van hen die ver van on bed zijn, wat verkleinen.

Het vluchteling probleem is daar een goed voorbeeld van. Verschrikkelijk

Ik heb zelf zeker geen oplossing tenzij misschien toch durven zeggen het is te begrijpen dat mensen vluchten.. Leef maar in Syrië; je kan het nauwelijks leven noemen, hoogstens overleven. ook onze voorouders zijn gevlucht tijdens de oorlogen

Misschien zullen velen in Europa zichzelf moeten breken en delen..

John Dekimpe, 16 augustus 2015